

Félhomályban

Búcsúzni jöttem hozzád Te „idegen“
Meváltást kérnék, hűvösen s ridegen
Mert lezuhantam, moccani is félek
Bár nem kéne, de még mindig élek

„Önpusztítasz? Hisz ez lehetetlen!“
Belül rohad a húsom, még temetetlen.
Olcsó a szívem, nézd, senki nem akarja
Bánatos arcomat csak ködfátyol takarja

Mindenem mi volt, elveszni látszik
Mégis én voltam, ki felnőtten játszik
Bár lehet káprázat volt eddig is csupán
Kegyelmet ma kérjek, holnap- vagy után?

Megszülettem, ez csupán egyetlen mozzanat
Nem én akartam hogy a világra hozzanak!
Bűneim nagyok, tán az égig is érnek
Fizetségem értük, hogy a pokolban égek

Mit magam után hagyok, nem lesz semmi
Megtanulsz nélkülem is boldognak lenni
Éveket mit éltem, percekben számolom
Minden másodpercüket egyenként gyászolom

Egyre kérlek csak, álmodjál helyettem
Az enyéme szörnyűek, keveset feledtem
De benned talán még eleven emlék
Hogy mellettem álmodtál valamikor nemrég

Most egyedül maradtam, elmúlásra készen
Majd újra jön az álom és elkap a vérszem
Riadtan felkelek, s Te nem vagy mellettem
Életemből 16 év, csak ennyit mit megvettem

Búcsúzni jöttem hozzád, megváltás a fényed
De tán nem is létezel, csak én képzellek téged
S ülök az ágyon, mégis a szemedbe nézek
Nem félek, csak legyen vége az egésznek

Magamban vagyok, Te eltűntél, én egyedül
Utolsó pillanat, s a maszkom lekerül
Fekete démonok a halálba csókolnak
„Senki vagy!“ -mondják- „Majd pótolnak!“

Képzelvelek téged, s képzeltem az álmokat
De bárcsak ne képzelném, ne a halálomat!
Ott az ajtó, szöknék, kezemben a kilincs
Elmúlnék, -erőm csak erre van- de szívemen a bilincs.